
Que passa a palestina

Autor:

Data de publicació: 29-08-2025

La història de l'anomenat poble palestí

Aquí hi ha una història pràcticament desconeguda avui per a la majoria de la gent, és la història de l'anomenat poble palestí. Pràcticament ningú ho diu perquè és molt millor que les coses es quedin una mica en la boira, perquè els palestins, en aquesta boira, són les víctimes perfectes. És a dir: "pobres, quina mala estona estan passant, els han tret de la seva terra, els han assassinat dones i nens, sense tocar ni un de Hamas, els fan morir de gana, etcètera, etcètera".

Ja vaig escriure un article sobre la història del conflicte Israel-Palestina fa uns mesos, i si no l'heu vist, us animo a llegir-lo. La història no és tant senzilla com això; és molt més complexa. Però avui ens centrarem en aquest poble palestí que, com dic, són les víctimes perfectes en el món d'avui per diverses raons.

Una identitat recent

El primer que cal assenyalar és que el poble palestí, com a identitat nacional diferent, no existia fins fa molt poc. En aquella regió del que llavors era l'Imperi Otomà (turc), la gent hi vivia se'ls deia palestins no perquè fossin una tribu o ètnia amb aquell nom sinó perquè vivien a l'antiga Philisteia. Però en realitat, eren poblacions àrabs que vivien en aquella regió del món, que no tenien un interès especial per la independència, o almenys no ho havien demostrat en cap moment. Eren simplement una part més de l'Imperi turc.

Per fer-vos una idea, ni tan sols era una de les províncies formals de l'Imperi turc. Mai hi havia hagut un moviment d'aquella part de l'imperi que digués: "volem ser el poble palestí", com la població jueva va dir des del primer moment.

La partició de 1948 i la "Nakba"

La qüestió palestina va començar a sorgir quan l'ONU va fer un pla per dividir el que quedava d'aquest territori i el va dividir en dos estats: un estat jueu i un estat àrab.

Com hom sap, Israel va declarar la seva independència i va ser immediatament envaït per tots els països que l'envoltaven: Jordània, Egipte, Síria per intentar impedir-ho. És crucial tenir en compte que no van el van envair per formar un estat palestí al qual la resolució de l'ONU els havia donat dret, sinó per destruir el nou estat jueu.

Hi ha una guerra el 1948. Aquesta guerra és guanyada per Israel d'una manera pràcticament miraculosa, i es consolida com a nació. En el transcurs d'aquesta guerra, com en totes les guerres, les fronteres canvien. En aquests moviments, hi ha palestins que han d'abandonar les seves llars o que decideixen abandonar-les. Hi havia de tot: gent que va ser expulsada i gent que va decidir marxar perquè no volien viure en el que s'havia convertit en un estat jueu.

Els palestins ho han anomenat la Nakba, la "catàstrofe", i és comprensible. Estem parlant d'unes 700.000 persones, un nombre enorme, que van haver d'abandonar les seves llars i buscar refugi en un altre lloc.

Una cosa que és menys coneguda és el que podríem anomenar la Nakba jueva. A tots els països àrabs, hi havia antigues comunitats jueves. Després de l'establiment de l'Estat d'Israel, es van veure obligats a abandonar aquests països. En regnes com el Marroc, hi havia milers de jueus, i poc després, n'hi havia dotzenes. Això va passar des del Marroc fins a l'Iraq. De fet, curiosament, hi havia una mica més de 800.000 refugiats jueus, molts dels quals van anar a Europa i altres a Israel. D'això es parla molt menys.

Rebuig dels germans àrabs

Els refugiats palestins van anar als països veïns. I aquí comença una història molt curiosa: en lloc de rebre'ls, integrar-los i donar-los la ciutadania, es mantenien en una mena de limbs legals. En llocs com el Líban, estaven confinats en el que encara s'anomena "camps de refugiats", que ara són ciutats permanents, petits guetos. Estic parlant de països

àrabs que els fan això.

Hi va haver una excepció: Jordània. Jordània va intentar integrar-los i va concedir la ciutadania a molts, fins al punt que pràcticament la meitat de la seva població era d'origen palestí pocs anys després de 1948.

Què va passar allà? Setembre negre. Una guerra civil entre els palestins que havien arribat i l'estat jordà. Van muntar un complot, van intentar assassinar el rei (el pare de l'actual rei Abdullah) i es va produir una brutal guerra civil durant mesos, amb milers de morts. El resultat va ser que molts palestins van ser expulsats de Jordània. L'únic país que els havia acollit plenament els va trobar inmanejables.

Des d'allà, molts van anar al Líban. En aquella època (principis dels anys 70), el Líban era el país més ric de l'Orient Mitjà, la "Suïssa de l'Orient Mitjà". El Líban és un país amb una immensa diversitat ètnica i religiosa —cristians, drusos, musulmans xiïtes, musulmans sunnites— en un equilibri molt delicat i complex.

L'arribada de milícies palestines armades a aquest mosaic va ser un dels principals desencadenants d'una guerra civil de 15 anys que va devastar el Líban, va causar unes 150.000 morts i va destruir el país. Insisteixo: no només va ser culpa seva, ja que el Líban ja era un lloc complicat, sinó que la seva presència va ser un catalitzador decisiu que va portar a tots els altres grups a armar-se.

Oportunitats perdudes per a la pau

Avui, hi ha aproximadament 5 milions de palestins a Gaza i Cisjordània. La seva situació és molt difícil; Mai ho negaré Viuen sota ocupació i no tenen la ciutadania israeliana que gaudeixen uns 2 milions d'àrabs més dins d'Israel.

No obstant això, la seva resposta principal ha estat violenta. L'OLP va ser un dels grans grups terroristes d'Europa durant els anys 70 i 80. Van segrestar avions; van inventar el segrest d'avions com a forma de terrorisme, que inclou l'assassinat de tot l'equip olímpic israelià, als Jocs Olímpics de Munic de 1972. Dins dels territoris, la resposta també va ser violenta a través dels atemptats de les intifades. Una cosa que els principals grups paramilitars sionistes han fet en un grau més baix abans de l'establiment de l'Estat d'Israel el 1948, van participar en activitats descrites com a terrorisme per les autoritats britàniques i altres observadors contemporanis, van ser la Haganà, l'Irgun i el Lehi.

I, malgrat això, es va arribar a un punt on la pau era possible. Els Acords d'Oslo de 1994 van reconèixer l'Autoritat Nacional Palestina. Era el germen d'un estat futur.

Però des de 1994, aquest estat no ha avançat; està molt més lluny. De qui és la culpa? Hi ha opinions per a tothom, però crec que la major part de la culpa recau en els líders palestins.

L'any 2000, a Camp David, amb la mediació del president Clinton, a Yasser Arafat se li va oferir un acord per crear un estat palestí. Va ser una oferta que li va donar pràcticament tot el que havia demanat, excloent el "dret de retorn" total per als refugiats.

No només no va acceptar l'oferta, sinó que quan va tornar a Ramallah, va desencadenar la Segona Intifada. Van tenir una oportunitat de pau i van triar més violència. Hi va haver altres negociacions més tard, amb ofertes encara més generoses sobre la taula (incloent-hi parts de Jerusalem com a capital), i també van ser rebutjades.

La realitat actual: un poble rebutjat

Us dic tot això perquè la fantasia dels palestins com a poble que no té la culpa de res i només ha patit no és certa. La prova està en les seves complicades relacions amb els països àrabs actuals.

Hamàs no està finançat per les nacions àrabs, sinó per l'Iran, una potència musulmana xiïta, ni tan sols sunnita. Els països àrabs n'han tingut prou dels palestins. Han demostrat ser un poble inmanejable. La culpa probablement és dels líders que han tingut, els pitjors dels pitjors, com Hamàs.

El món àrab va crear aquest problema quan van envair Israel el 1948 i van utilitzar els palestins com a eina política per assetjar Israel. Però han arribat a un punt de tal incontrolabilitat, de tal rebuig a la pau, que els països àrabs ara els rebutgen.

Tant és així, que molts països àrabs han signat la pau amb Israel: primer Egipte, després Jordània i, recentment, els Acords d'Abraham amb els estats del Golf. L'Àrabia Saudita estava a punt de signar un acord de pau abans del 7 d'octubre, i és precisament per això que Hamàs va llançar l'atac del 7 d'octubre, per fer aquesta pau impossible.

La prova definitiva que estan farts és aquesta: amb tot el dramàtic i tràgic patiment a Gaza avui, ni un sol país àrab acceptarà refugiats de Gaza. La gent pot sortir per rebre tractament mèdic, però no ha admès ni un sol refugiat. Els presidents de Jordània i Egipte ho han dit molt clarament.

Per què no els volen? Dues raons:

Entenen que aquest és un problema que s'ha de resoldre dins de les fronteres d'un futur estat palestí.

Saben que es tracta d'una població molt problemàtica i fanàtica, enganyada durant anys creient coses impossibles com el dret al retorn o la destrucció d'Israel. Els jordans i els egipcis els coneixen bé, no volen aquesta inestabilitat als seus propis països.

La població de Gaza és pràcticament d'origen egipci, i això ens hauria de fer pensar. La idea que un estat palestí de sobte serà una democràcia meravellosa i resoldrà tot el conflicte probablement no és certa. La història, tal com l'he explicat, t'acosta una mica més a la dolorosa i complexa realitat de per què algunes coses no passen i per què, malauradament, d'altres estan passant.

Massacre dels Jocs Olímpics de Munic de 1972 (5-6 de setembre de 1972)

DetallInformació

Esdeveniment

Atac terrorista durant els Jocs Olímpics d'estiu a Munic, Alemanya Occidental

Autors

Grup terrorista palestí Setembre Negre

Blanc

Membres de l'equip olímpic israelià

Què ha passat

Vuit terroristes van prendre com a ostatges 11 membres de l'equip olímpic israelià a la Vila Olímpica. La seva demanda era l'alliberament de 234 presoners palestins detinguts a Israel i dos militants d'esquerra a Alemanya Occidental.

Seqüeles

Un intent fallit de rescat de la policia alemanya a la base aèria de Fürstenfeldbruck va provocar un tiroteig. Els 11 ostatges israelians, cinc terroristes i un agent de policia d'Alemanya Occidental van morir.

Impacte global

L'esdeveniment va commocionar el món i va provocar canvis importants en els protocols de seguretat en

esdeveniments esportius internacionals. També va portar Israel a llançar operacions encobertes contra els responsables (per exemple, l'Operació Ira de Déu).

Els Jocs Olímpics de Moscou de 1980 van ser boicotejats per desenes de països (inclosos els Estats Units i Israel) en protesta per la invasió soviètica de l'Afganistan. Feu-me saber si voleu detalls sobre això.

Guerra Civil Libanesa de 15 anys (1975-1990)

La Guerra Civil Libanesa de 15 anys (1975-1990) va provocar importants baixes humanes i impactes socials a llarg termini. Aquí teniu un resum de les xifres clau i el context:

Baixes estimades:

Morts: Aproximadament entre 120.000 i 150.000 persones van morir¹²⁷. Algunes fonts, com Labaki i Abou Rjeily (1994), suggereixen una estimació conservadora d'unes 90.000 víctimes mortals, però això pot excloure casos no resolts de desaparicions⁵.

Ferits: Al voltant de 300.000 persones van resultar ferides⁴¹⁰.

Desapareguts: Aproximadament entre 17.000 i 18.000 persones van ser declarades desaparegudes i presumptament mortes⁵⁷¹⁰.

Desplaçats: Més d'1 milió de libanesos (gairebé un terç de la població d'abans de la guerra) van ser desplaçats per la força a l'interior o van emigrar a l'estranger¹⁴¹⁰. Aquest desplaçament va exacerbar la demografia sectària, amb cristians disminuint del 55% al 5% al sud del Mont Líban i musulmans caiguda bruscament a Beirut Est⁴.

Context clau:

La guerra va involucrar múltiples faccions, incloses milícies cristianes (per exemple, les forces libaneses), grups musulmans i d'esquerres (per exemple, el Moviment Nacional Libanès), faccions palestines (OLP) i actors externs com Síria, Israel i Iran¹³.

Les baixes van ser el resultat dels combats, les massacres (per exemple, Sabra i Shatila) i el col·lapse econòmic, que va provocar la pobresa generalitzada i la destrucció d'infraestructures³⁴⁶.

L'Acord de Taif (1989) va posar fi formalment al conflicte, però va deixar qüestions sense resoldre, com el repartiment de poder sectari i el desarmament de Hezbollah, contribuint a la inestabilitat contínua³⁵¹⁰.

Impacte a llarg termini:

La població del Líban es va estancar a causa de les morts de guerra i l'emigració, amb un creixement zero durant el període de conflicte⁴.

La guerra va costar unes 24 vegades el PIB del Líban de 1993 en pèrdues econòmiques, paralitzant el desenvolupament¹⁰.

Visió general de l'atac de Hamàs a Israel (7 d'octubre de 2023)

1. Informació bàsica

Datar: 7 d'octubre de 2023

Nom en clau: Operació Inundació d'Al-Aqsa

Autors: Coalició liderada per Hamàs que inclou altres grups militants palestins (per exemple, la Jihad Islàmica Palestina, les Brigades Al-Nasser Salah al-Deen) ⁶.

Objectius: Comunitats civils israelianes, bases militars i instal·lacions de seguretat prop de la Franja de Gaza.

Baixes:

Morts israelianes: ~1.200 (majoritàriament civils) ⁶⁷.

Ostatges: ~240 portats a Gaza ⁶.

Morts palestines (represàlies posteriors a l'atac): Més de 15.000 (a finals de 2023) ⁷.

2. Tàctica i execució

Assalt múltiple:

Invasió terrestre: Els militants van trencar la barrera de seguretat d'Israel utilitzant explosius, motocicletes i camionetes per atacar ciutats i bases militars 6.

Atacs aeris: Els parapents es van utilitzar per infiltrar-se a l'espai aeri israelià i atacar civils 6.

Incursions marítimes: Intents de desembarcament de vaixells a les costes israelianes 6.

Barratges de coets: Milers de coets llançats cap a ciutats israelianes 67.

Formació i preparació:

Hamàs va dur a terme exercicis militars conjunts amb altres faccions amb seu a Gaza del 2020 al 2023, simulant incursions, presa d'ostatges i violació de les defenses israelianes 6.

Els exercicis es van documentar públicament a les xarxes socials, inclòs l'entrenament en llocs a menys d'1 km de la frontera israeliana 6.

Element sorpresa:

Malgrat els vídeos públics d'entrenament, la intel·ligència israeliana va subestimar l'escala i la coordinació de l'atac 6.

Hamàs va utilitzar la comunicació fora de línia per evitar la detecció i va explotar les vulnerabilitats de la infraestructura de vigilància d'Israel 6.

3. Motivacions i objectius

Venjança i provocació:

Hamàs va citar accions israelianes passades, inclosos atacs aeris, expansions d'assentaments i el bloqueig de Gaza, com a motivacions 7.

Les instruccions trobades sobre els militants incloïen: "Matar tanta gent i prendre tants ostatges com sigui possible" 7.

Soscavant els rivals:

Hamàs va tractar de desacreditar l'Autoritat Palestina (AP) i posicionar-se com el líder de la causa palestina 7.

L'atac va interrompre les converses de normalització entre Israel i l'Aràbia Saudita, a les quals Hamàs i el seu patrocinador, l'Iran, es van oposar 7.

Estratègia regional:

L'Iran, el principal patrocinador de Hamàs, es va beneficiar de canviar l'enfocament regional dels seus propis conflictes cap a Israel 7.

4. Resposta israeliana i internacional

Represàlies immediates:

Israel va llançar l'Operació Espases de Ferro, realitzant atacs aeris i una invasió terrestre de Gaza 67.

Les forces israelianes van atacar els líders de Hamàs, inclòs Ayman Nofal (mort el 17 d'octubre de 2023) 6.

Crisi humanitària:

Israel va imposar un bloqueig total a Gaza, restringint el menjar, l'aigua i l'electricitat 2.

Més tard, sota la pressió dels Estats Units, es va permetre l'entrada d'ajuda humanitària limitada a Gaza 2.

Reaccions internacionals:

Els Estats Units i la UE van condemnar Hamàs i van donar suport al dret d'Israel a l'autodefensa, però van instar a la proporcionalitat 24.

L'ONU i les organitzacions de drets humans van expressar la seva preocupació per les víctimes civils i els possibles crims de guerra 5.

5. Context històric i comparacions

Comparació amb l'11 de setembre:

Les autoritats israelianes van comparar el trauma i l'escala de l'atac amb l'11-S 4.

Tots dos esdeveniments van implicar fallades d'intel·ligència i van desencadenar respostes militars a gran escala 4.

Canvi en l'estratègia de Hamàs:

Hamàs havia assenyalat anteriorment moderació (per exemple, acceptar una solució de dos estats el 2017), però va tornar a la violència a causa de l'estancament del progrés diplomàtic i la creixent impopularitat a Gaza 7.

6. Punts clau

Fallada d'intel·ligència: Les agències israelianes eren conscients de l'entrenament de Hamàs, però van subestimar la seva intenció i capacitat 6.

Escalada regional: L'atac va augmentar les tensions entre Israel i els representants recolzats per l'Iran (per exemple, Hezbol·lah, houthis) 10.

Impacte humanitari: Les víctimes civils a Gaza van provocar debats mundials sobre proporcionalitat i drets humans 57.

Conclusió

L'atac del 7 d'octubre de 2023 va marcar un punt d'inflexió en el conflicte israeliano-palestí, exposant vulnerabilitats de l'aparell de seguretat d'Israel i desencadenant una guerra devastadora a Gaza. Les tàctiques de Hamàs, incloent-hi atacs deliberats contra civils i ostatges, estaven dissenyades per provocar una dura resposta israeliana, galvanitzant així el suport palestí i interrompent la diplomàcia regional. Les conseqüències continuen donant forma a la geopolítica, les preocupacions humanitàries i les estratègies antiterroristes a nivell mundial

Aquí teniu una taula que resumeix la quantitat de coets llançats cap a Israel per Hamàs (i els seus grups aliats a Gaza) i per separat per Hezbol·lah (des del Líban) des dels atacs del 7 d'octubre de 2023, segons els resultats de cerca proporcionats.

Atacs amb coets a Israel (des del 7 d'octubre de 2023)

GrupCoets disparatsPeríode de tempsFontNotes

Hamàs i els aliats de Gaza
~5.000+ (el 7 d'octubre)
7 d'octubre de 2023
5
Atac inicial que va desencadenar la guerra.

~8.200+
8 d'octubre de 2023 – 6 d'octubre de 2024
5
Total de coets disparats des de Gaza després del 7 d'octubre.

Hesbol·là
~12.400+
8 d'octubre de 2023 – 6 d'octubre de 2024
59
Inclou coets, míssils i drons.

~1.619 incidents

Incidents en què els projectils van impactar o van caure en zones obertes d'Israel.

Notes contextuais clau:

Atac inicial de Hamàs: El 7 d'octubre de 2023, Hamàs i els seus aliats van disparar aproximadament 5.000 coets en un sol dia com a part de l'atac sorpresa a Israel 5.

Participació de Hezbol·lah: Hezbol·lah va començar els seus atacs el 8 d'octubre de 2023, en solidaritat amb Hamàs. El grup ha llançat més de 12.400 projectils (inclosos coets i drons) cap a Israel fins al 6 d'octubre de 2024 59.

Impacte i intercepcions: Molts d'aquests coets van ser interceptats pel sistema Cúpula de Ferro d'Israel. Per exemple, en un sol dia de l'agost del 2024, Hezbol·lah va llançar uns 140 coets, la majoria dels quals van ser interceptats 9.

Conflicte en curs: Els intercanvis de coets formen part d'un conflicte més ampli que ha inclòs atacs aeris israelians al Líban i Gaza, que han provocat importants baixes i desplaçaments en ambdós bàndols 1510.

Víctimes i desplaçaments al nord d'Israel (2023-2024), com a conseqüència del conflicte amb Hezbol·lah, b

AspecteDetallsFont

Atacs amb coets

Hezbol·lah, juntament amb altres grups recolzats per l'Iran, ha llançat aproximadament 28.000 coets, míssils i drons contra Israel des del 7 d'octubre de 2023.

2

Morts de civils israelians

Aquests atacs han matat almenys 29 civils israelians a Israel i territoris ocupats a mitjans d'octubre de 2024. Un atac amb coets separat als Alts del Golan ocupats va matar 12 nens.

2

Desplaçament del nord d'Israel

Els atacs en curs han obligat desenes de milers de civils israelians a evacuar les seves cases al nord d'Israel i a les zones que envolten la Franja de Gaza.

Grups considerats terroristes

Els principals grups paramilitars sionistes que operaven abans de l'establiment de l'Estat d'Israel el 1948, alguns dels quals van participar en activitats descrites com a terrorisme per les autoritats britàniques i altres observadors contemporanis, van ser la Haganà, l'Irgun (també conegut com a IZL o Etzel) i Lehi (també conegut com a "Stern Gang").

Aquí teniu un desglossament de cada grup:

Nom del grup	Nom complet (hebreu/acrònim)	Líders clau	Ideologia	Accions i característiques notables
--------------	------------------------------	-------------	-----------	-------------------------------------

Haganà

הגנה (La defensa)

Inicialment una milícia solta, més tard dirigida per l'Agència Jueva

Sionisme laborista, defensa dels assentaments jueus

Inicialment centrat en operacions defensives. Més tard va participar en accions ofensives com el bombardeig de ponts i línies ferroviàries, i va facilitar la immigració il·legal després de la Segona Guerra Mundial. Era el grup més gran i va ser absorbit per les FDI.

Irgun

Organització Militar Nacional (Etzel/IZL)

Ze'ev Jabotinsky, David Raziel, Menachem Begin

Sionisme revisionista, antibritànic, antiàrab

Conegut pels atacs contra objectius militars britànics i àrabs. Les operacions notables inclouen l'atemptat 5 de l'Hotel King David de 1946 i la massacre de Deir Yassin de 1948 (amb Lehi) 13. Designada com a organització terrorista pels governs de l'ONU, el Regne Unit i els Estats Units 13.

Lehi

החיה (Lehi - Lluitadors per la llibertat d'Israel)

Avraham Stern, Yitzhak Shamir

Sionisme radical, imperialisme antibritànic

El grup més militant. Va operar de manera independent durant la Segona Guerra Mundial. Notable per l'assassinat el 1944 de Lord Moyne (ministre britànic per a l'Orient Mitjà) 510. També coneguda com la "Banda Stern" pels britànics i designada com a organització terrorista 310.

Principals accions considerades terrorisme per les autoritats britàniques

Grup	Ideologia primària	Accions clau descrites com a terrorisme	Designació i context britànic / contemporani
------	--------------------	---	--

Haganà

Sionisme laborista, defensa 5

- Bombardeig de ponts, línies ferroviàries i vaixells utilitzats per deportar immigrants jueus "il·legals" després de la Segona Guerra Mundial.

- Facilitar la immigració il·legal massiva de jueus europeus 9.

- Es va unir a una resistència jueva unida amb l'Irgun i Lehi el 1945-46, participant en el sabotatge 1.

Inicialment una milícia defensiva, va ser il·legalitzada per les autoritats britàniques 5. El seu canvi després de la Segona Guerra Mundial a les operacions ofensives va portar a la seva classificació com a organització terrorista durant aquest període pels britànics, tot i que va ser vist més com un exèrcit subterrani 59.

Irgun (Etzel)

Sionisme revisionista, antibritànic, antiàrab 6

- Bombardeig de l'hotel King David (1946): Va volar la seu administrativa britànica, matant més de 90 persones, inclosos civils 16.

- Massacre de Deir Yassin (1948): Amb Lehi, va matar almenys 107 vilatans àrabs palestins, incloent-hi dones i nens 36.

- Flagel·lacions i segrestos: Oficials britànics assotats i soldats segrestats en represàlia pels càstigs britànics 4.

- Acre Prison Break (1947): Va atacar una presó per alliberar els membres 10.

Descrit explícitament com una organització terrorista pel govern britànic, les Nacions Unides, el govern dels Estats Units i mitjans de comunicació com The New York Times 6. El Comitè d'Investigació Anglo-Americà i l'Agència Jueva també el van condemnar 6.

Lehi (Stern Gang)

Sionisme radical, imperialisme antibritànic 3

- Assassinat de Lord Moyne (1944): Va matar el ministre britànic per a l'Orient Mitjà al Caire 13.

- Assassinat del mediador de l'ONU Folke Bernadotte (1948): Va matar el diplomàtic suec després de la creació de l'estat d'Israel 3.

- Atemptats amb bomba al tren Caire-Haifa (1948) 310.

- Campanyes de cartes bomba: Va enviar cartes bomba a funcionaris britànics (per exemple, el primer ministre Clement Attlee) i al president dels Estats Units Harry Truman 10.

- Massacre de Deir Yassin (1948): Operació conjunta amb l'Irgun 3.

Anomenada "Stern Gang" pels britànics i designada com a organització terrorista 13. Es va referir als seus propis membres com a terroristes i va admetre actes de terrorisme 3.

Notes contextuais clau:

Canvi de tàctica: La Haganà va començar com una força defensiva que practicava l'Havlagah (autocontrol), però va adoptar tàctiques més ofensives i militants després de la Segona Guerra Mundial en resposta a les polítiques d'immigració britàniques 15.

Objectius polítics: Les campanyes de l'Irgun i Lehi estaven dissenyades explícitament per desallotjar els britànics de Palestina mitjançant una estratègia de violència i intimidació, que creien que era l'única manera d'establir un estat jueu 36.

Condemna internacional: Figures destacades com Albert Einstein i Hannah Arendt van condemnar l'Irgun, comparant-lo amb els "partits nazis i feixistes" 6. L'ONU i els governs del Regne Unit i dels Estats Units van designar formalment l'Irgun i el Lehi com a organitzacions terroristes 6.

Transformació posterior a 1948: Després de la independència d'Israel, la Haganà es va dissoldre en les Forces de Defensa d'Israel (FDI) 5. L'Irgun va ser absorbit en gran part per les FDI, i Lehi va ser oficialment dissolt (tot i que breument il·legalitzat per Israel després de l'assassinat de Bernadotte) 36.

Per a una història més detallada d'aquestes organitzacions i el seu impacte en el període del mandat britànic, podeu consultar les fonts proporcionades.

ATTACK amb cercapersones Apollo AR-924 d'or i walkie-talkies

ICOM IC-V82

L'atac electrònic d'Israel utilitzant dispositius de comunicació manipulats, principalment els cercapersones Gold Apollo AR-924 i els walkie-talkies ICOM IC-V82, va provocar importants baixes. Aquí teniu un desglossament detallat:

Resum de baixes

Tipus de dispositiu	Data de l'atac	Morts confirmades	Lesions	Notes
---------------------	----------------	-------------------	---------	-------

Cercapersones Apollo AR-924 d'or	17 de setembre de 2024	12-42 persones	269	~3.000-4.000 persones
Inclou civils, membres de Hezbol·lah i nens. L'ambaixador iranià ferit	34.			

Walkie-talkies ICOM IC-V82	18 de setembre de 2024	20-30 persones	258	450-750 persones
Les explosions es van produir en els funerals de les víctimes del cercapersones, augmentant les víctimes	59.			

Total	32-72	~3.450-4.750		
-------	-------	--------------	--	--

Notes clau:

Els atacs van matar almenys 12 civils, inclosos nens, i van ferir milers més, molts dels quals eren transeünts o familiars del personal de Hezbol·lah 269.

Pèrdues de Hezbol·lah: Hezbol·lah va reconèixer que molts dels seus membres estaven entre els morts i ferits, i el grup

va descriure l'atac com la seva "violació de seguretat més gran" des que va començar el conflicte 49.